

HET VERHAAL VAN...

Monique van Doorn

Een hommage aan het vrouwenlichaam

Interview: Jan Nicolas · Afbeeldingen: Monique van Doorn

In ieder mens zit een verhaal. Het één boeiend, het ander spannend, of misschien zelfs onwaarschijnlijk, elk verhaal is anders, maar altijd de moeite van het vertellen waard. Het verhaal van... ja, van wie eigenlijk? Mensen zoals jij en ik, mensen die ooit naar Spanje zijn gekomen met een idee, soms een wild plan, soms een geniaal idee, soms tot mislukken gedoemd. Bij de één werd het een succesverhaal, bij de ander een verhaal vol drama en verdriet. Maar altijd een verhaal. Deze keer het verhaal van Monique van Doorn, een moderne nomade met kleine geheimpjes.

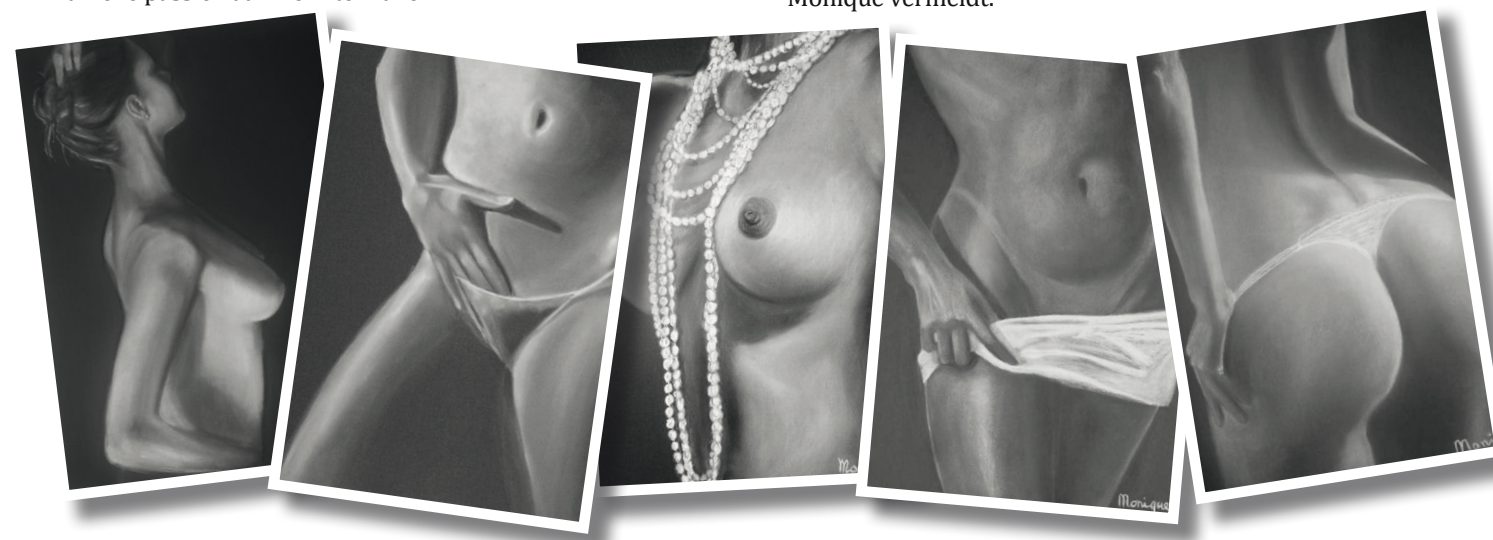
Het is 1998 wanneer Monique voor het werk van haar man naar het Caribisch stukje Nederland 'Curaçao' verhuisd. Sinds de kinderen vanwege de diverse studies het huis uit zijn hebben zij het roer omgegooid. Het huis en inboedel werden verkocht en Monique ging samen met haar man leven als 'Moderne Nomaden'. Zolang er internet en een vliegveld in de buurt is, kunnen zij gewoon overal werken. Het was een bewuste keuze om te kiezen voor een ander leven, om op die manier nieuwe ervaringen op te doen en zoveel mogelijk mooie plekken te ontdekken. Ze hebben dus geen vaste woon- of verblijfplaats maar huren op de plek waar ze neerstrijken een gemeubileerd onderkomen. Haar man bezit één koffer

en Monique heeft, zoals ze zelf zegt, "iets meer schoenen dan hem". Beide zijn ze met name helemaal gek op Spanje, ze hebben onder andere een jaartje in Barcelona gewoond, de stad waar volgens Monique alles klopt, het eten, de cultuur, bijzonder architectuur en de geweldige mooie wijnen. Ook de periode dat ze in het onder de rook van Barcelona gelegen Sitges gewoond hebben was een fantastische ervaring, met heerlijke restaurants zoals bijvoorbeeld 'El Pou' en 'Cal Marti'. Ze woonden aan de rand van het nationale park 'El Garraf' en omdat wandelen hun hobby is was dat natuurlijk voor beide een feestje. Omdat het leven voor Monique zeker niet altijd een feest is geweest, geniet ze nu heel bewust van elke nieuwe dag.

Ik spreek Monique een tijdje geleden en omdat ze nu even niet in de buurt woont wordt afgesproken dat het interview grotendeels schriftelijk zal plaatsvinden. Dat maakt natuurlijk niets uit want een verhaal blijft tenslotte een verhaal. Mijn trouwe tweewieler is er volgens mij ook wel even blij mee, want die had bij de laatste servicebeurt heel wat kleine kwaaltjes die opgelost moesten worden. En terwijl hij even lekker zit na te genieten van zijn schone filtertjes, verse olie en vergaande vertroeteling door de plaatselijke motormonteur, ga ik met Monique 'aan de slag'. Monique is kunstenares en tekent met name vrouwenlichamen. Haar kunstwerken ziet zij zelf als ode aan de vrouw. De geboren Enschedese raakt dan ook niet uitgekeken op mooie, ronde borsten en volle vrouwenbillen. En hoewel ze zegt gelukkig getrouwd te zijn, twee kinderen te hebben, vindt ze een vrouwenlichaam eenvoudigweg fascinerend. Monique zegt hier zelf over: "Mijn kunst is een hommage aan de schoonheid en mystiek van de vrouw".

Overwinning van haar grootste angst

Monique heeft haar grootste angst overwonnen toen ze zeven jaar geleden te horen kreeg dat ze een agressieve vorm van borstkanker had. Ze heeft toen de dood letterlijk even in de ogen gekeken en om haar gedachten af te leiden van de vele chemokuren, bestralingen en de onzekere toekomst had een vriendin haar meegenomen naar een cursus naaktmodellen tekenen. Dat naakt intrigeerde haar vanaf het allereerste moment. Tot op dat moment had ze nog nooit een kwast of houtskool aangeraakt dus was ze zelf verrast dat ze überhaupt in staat was omdat wat ze zag ook over te kunnen brengen op papier. Na de cursus is ze doorgegaan met tekenen en heeft ze uiteindelijk haar eigen stijl en voorkeur ontwikkeld. Opvallend is dat haar modellen altijd vrouwen zijn. Monique verklaart hier zelf over dat de zachtheid en rondingen van vrouwenlichamen haar aanspreken en dat ze het tekenen van naakte mannen helemaal niks vindt en dat dit voor haar voelt als een soort van vreemdgaan. Ze ziet zelf de kunst als een prettige vorm van therapie, omdat op het moment dat ze begint te tekenen ze alles om haar heen vergeet en slechts bezig is met haar passie. Voor dat ze ging tekenen had ze slechts tijd om de hele dag te piekeren. Juist daarom spreekt ze de hoop uit dat vrouwen, die nu in hetzelfde schuitje zitten als zij destijds, en misschien zelfs nog door het hele proces heen moeten, in gaan zien dat het ook gewoon goed kan aflopen. Monique is nu gezonder en sterker dan ooit en tot het uiterste gedreven om van naar unieke passie haar werk te maken.

“HET TEKENEN VAN NAAKTE MANNEN VIND IK NIKS. DAT VOELT VOOR MIJ EEN BEETJE ALS VREEMDGAAN”

Een hommage aan de schoonheid van de vrouw

Voordat Monique een schilderij kan maken heeft ze eerst foto's nodig, omdat de meeste vrouwen niet zolang stil kunnen zitten. Als ze tekent doet ze dat zo realistisch mogelijk en tot het kunstwerk echt gereed is, heeft ze er dan ook al snel 40 uur tekenwerk opzitten. De schilderijen die ze heeft gemaakt tijdens haar ziekte heeft ze destijds aangeboden aan een galerie in Miami. Tot haar grote vreugde werden de werken geaccepteerd voor een expositie. De foto's die ze maakt van haar modellen zijn ook een eigen leven gaan leiden. Ze waren volgens Monique gewoon te mooi om onder in een la weg te leggen en niet gezien te worden en werden dan ook al snel via sociale media opgepikt. Inmiddels heeft Monique al meerdere exposities gehad in verschillende landen, met zowel de foto's als haar houtskool werk. Op mijn vraag of ze uitsluitend met professionele modellen werkt antwoordt Monique: "Mijn modellen zijn vrouwen die je overal tegen kunt komen. Ze hoeven geen ervaring te hebben, ook leeftijd, afkomst of kledingmaat speelt geen enkele rol van betekenis. Ik denk dat iedere vrouw op haar manier mooi is en dat wil ik laten zien door middel van mijn fotografie en mijn houtskoolwerk. Ik werk het liefst in zwart/wit omdat je dan in mijn ogen direct tot de essentie komt. Mijn doel is dat het werk prikkelend moet zijn maar wel altijd stijlvol. Doordat ik zelf een vrouw ben voelt het veilig en vertrouwd voor de modellen. Je gaat tenslotte makkelijker voor een andere vrouw uit de kleren dan voor een man. Maar vrouwen hoeven zich niet helemaal bloot te geven als ze dat niet echt zelf willen. Ze mogen zelf aangeven hoever ze willen of durven gaan en hun identiteit blijft natuurlijk ons geheim. Niet voor niets heet mijn collectie 'Little Secret'".

Op haar website www.littlesecretbymonique.com is al haar werk te bewonderen en staan ook de contactgegevens van Monique vermeldt.